

Arrest

nr. 298 409 van 11 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Momandstam en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd 20 jaar geleden geboren in Kadi (provincie Nangarhar, district Rodat). Daar woonde u ook uw hele leven tot uw vertrek uit Afghanistan. U werkte er als kleermaker. Na de dood van uw vader ongeveer tien jaar geleden ging u bij uw maternale ooms A. (...) en R. (...) wonen. U hebt een zus en twee jongere halfbroers, kinderen uit het tweede huwelijk van uw moeder.

Toen uw paternale grootvader ongeveer achttien jaar geleden overleed, liet hij zijn drie zonen Ro. (...), Ra. (...) en uw vader Z. (...) elk een stuk grond van negen jirib na. Ro. (...) en Ra. (...), beiden taliban, aanvaardden niet dat uw vader zijn deel van die erfenis zou krijgen aangezien hij de zoon uit een ander huwelijk van uw grootvader was. Dit leidde tot een aanslepend grondconflict in uw jeugd, waarbij uw vader tevergeefs twee jirga's organiseerde om tot een oplossing te komen. Ook uw vaders tewerkstelling bij de politieacademie van Zahed Zakarat leidde tot conflict tussen uw vader en zijn halfbroers.

Uw vader werd ongeveer tien jaar geleden vermoord door zijn halfbroers. U erfde zijn grond. Uw paternale ooms begonnen daarna u te bedreigen onder het voorwendsel dat uw maternale ooms, bij wie u was ingetrokken na de dood van uw vader, voor de Afghan National Civil Order Force (ANCOP) werkten. Zij wilden echter nog steeds de grond bemachtigen die u had geërfd.

Uw paternale ooms zonden u enkele dreigbrieven in de daaropvolgende periode. Ongeveer een maand voor u vertrok, belden ze u op. Vervolgens kwamen hun zonen naar uw winkel, waarbij ze u sloegen en u probeerden te ontvoeren. Door een tussenkomst van de lokale politie werd dit verhinderd. Uw neef R'. (...) werd gearresteerd bij het incident. Uw maternale grootmoeder stuurde u vervolgens naar het huis van uw zus in Kabul. Toen u zich daar bevond, kwamen uw paternale ooms zelf naar uw huis in het dorp. Uw grootmoeder vroeg u niet meer naar het dorp te keren en uw maternale oom stuurde u uit veiligheidsoverwegingen weg uit Afghanistan, ongeveer anderhalf jaar voor de nationale machtsovername door de taliban.

Na die machtsovername zagen uw paternale ooms hun kans schoon en palmden zij uw gronden in. Uw maternale ooms vluchtten het land uit na de val van de Islamitische Republiek.

U reisde via Iran naar Turkije, waar u ongeveer veertien maand verbleef. Vervolgens reisde u verder naar Bulgarije. Na een verblijf van één à anderhalve maand in Servië bereikte u Hongarije, om dan door te reizen via Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U betrad het Belgische grondgebied op 13 februari 2022 en diende op 14 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door uw paternale ooms of door de taliban, waar zij lid van zijn.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende Afghaanse documenten voor, die alle kopieën zijn: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara's van uw beide ouders en van uw maternale ooms (drie exemplaren), uw eigen paspoort, het paspoort van uw moeder en het paspoort van uw maternale oom A. (...), de legerbadge van uw oom, de bankkaart van uw oom R. (...) en een document van diens werk, een document van de training van uw oom, de legerbadge van uw oom A. (...) en een certificaat en twee appreciatiebrieven van diens werk, twee brieven betreffende het werk van uw maternale ooms, een loonfiche en brief over hun opleiding en een bankkaart van uw oom A. (...). U legt ook documenten voor betreffende uw onderwijs in België. U mailde ook opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, geboren op 31 december 2005 (zie bijlage 26). Omdat er twijfel werd geuit over uw leeftijd, werd er een leeftijdstest bij u uitgevoerd in België. Die leeftijdstest wees uit dat u op 21 februari 2022 de leeftijd van 20,8 jaar had met een standaarddeviatie van 1,7 jaar (beslissing Dienst Voogdij p 2). Uw officiële geboortedatum werd vastgelegd op 1 januari 2003 (zie bijlage 26). U legt een kopie van uw paspoort voor. Daaruit blijkt eveneens dat u geboren werd in 2003. Volgens uw taskara was u 13 in 1395 (20 maart 2016-19 maart 2017), hetgeen ook overeenkomt met een geboortedatum in 2003. Dat u bereid bent om valse verklaringen af te leggen over een essentieel aspect van uw identiteit zoals uw leeftijd, waarbij u uw eigen identiteitsdocumenten tegenspreekt en bovendien minderjarigheid veinst, tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Verder heeft u niet aannemelijk weten te maken dat u omwille van een vijftien jaar oud grondconflict tussen uw vader en uw ooms een persoonlijke en actuele vrees koestert. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent dit grondconflict, in het bijzonder de recente ontwikkelingen waarbij

u zelf betrokken geraakte. Uw verklaringen hieromtrent worden namelijk gekenmerkt door een weinig logisch of aannemelijk karakter en geven een weinig doorleefde indruk.

De focus van het grondconflict verschoof van uw vader naar uzelf toen uw vader werd vermoord door zijn eigen halfbroers (CGVS p 15). Hoewel dit voor u logischerwijs een ingrijpende gebeurtenis moet geweest zijn, is de informatie die u over de eigenlijke moord kan verschaffen eerder beperkt. U weet niet meer te vertellen dan dat uw vader op weg was naar de markt en toen in een zone genaamd Bajari werd neergeschoten door zijn eigen halfbroers Ro. (...) en Ra. (...) (CGVS p 18). Gevraagd hoe uw familie reageerde op die moord, stelt u dat er niemand was die enige reactie kon tonen of iets kon doen. U kan enkel melden dat u toen bij uw maternale ooms introk, hetgeen eerder een praktische regeling was om om te gaan met het wegvallen van de kostwinner dan een reactie op de moord (CGVS P 18). Gevraagd of jullie ooit bemiddeling of hulp zochten, herhaalt u dat u introk bij uw maternale oom en stelde u dat jullie een som geld van het werk van uw vader ontvingen (CGVS p 18-19).

Van (een poging tot) bemiddeling of conflictoplossing was echter geen sprake (CGVS p 18-19), hetgeen moeilijk te rijmen valt met de Pashtounse cultuur, die gekenmerkt wordt door overleg- en bemiddelingsmechanismen voor conflictoplossing. Dat dit inmiddels dodelijke conflict zich binnen één en dezelfde familie afspeelde, maakt het des te minder geloofwaardig dat er niet naar een oplossing werd gezocht.

Het grondconflict kende verder een verloop dat eveneens gespeend lijkt van interne logica. Uw paternale ooms, die erop uit waren uw vaders grond in te palmen en hem doodden in dat conflict, ondernamen na de moord op hun halfbroer geen enkele concrete poging om de betwiste grond over te nemen (CGVS p 20).

Ook de daaropvolgende jaren, tot ongeveer een maand voor uw vertrek, ondernamen uw paternale ooms geen verdere stappen om de gronden te bemachtigen behalve dat zij u enkele waarschuwingen stuurden onder de vorm van dreigbrieven (CGVS p 15, p 19).

U verklaart meerdere malen dat uw paternale ooms niet in staat waren om de gronden over te nemen omdat zij dat als taliban niet konden doen in een regio waar de overheid de controle had (CGVS p 20-21). Als dat daadwerkelijk het geval was, valt echter moeilijk te begrijpen waarom zij überhaupt dreigbrieven naar u stuurden en een poging ondernamen u te ontvoeren (CGVS p 15). Hetzelfde geldt voor de eerdere moord op uw vader: als zij wisten dat een dergelijke drastische stap hen niet dichter zou brengen bij het verwerven van de grond, is het weinig waarschijnlijk dat zij toch tot deze actie zouden overgaan.

Omgekeerd valt moeilijk te begrijpen dat de halfbroers van uw vader u jarenlang spaarden indien zij er daadwerkelijk niet voor terugdeinsden hun eigen familieleden te vermoorden zonder onmiddellijk de beoogde gronden te kunnen inpalmen. Zij waren immers wel in staat u te bereiken, aangezien zij een poging ondernamen u te laten ontvoeren (CGVS p 21) en nadien zelfs zelf naar uw huis kwamen (CGVS p 15).

De wijze waarop uzelf en uw maternale ooms zich opstelden in deze kwestie doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Jullie stelden zich allebei bijzonder apathisch op tegenover de dreigbrieven die uw paternale ooms naar jullie stuurden, en uw maternale ooms waren van mening dat die geen reden waren om zich zorgen te maken. U kan echter niet uitleggen waarom uw maternale ooms die mening waren toegedaan (CGVS p 21).

Noch uzelf, noch uw maternale ooms, probeerden ooit tot een overeenkomst met uw paternale ooms te komen om het conflict op te lossen (CGVS p 21). Andermaal dient te worden vastgesteld dat deze wijze van handelen niet strookt met de ernst van de situatie en de conflictoplossingsmechanismen die Pashtounse cultuur kenmerken.

Het is bovendien niet alleen opmerkelijk dat het conflict jarenlang beperkt bleef tot een viertal dreigbrieven, maar ook dat de kwestie plots escaleerde tot het punt waarop uw neven u probeerden te ontvoeren en u zich genoodzaakt zag Afghanistan te verlaten (CGVS p 15). Gevraagd waarom de familie van uw paternale ooms plots hun inspanningen verhoogden en uw neven op u af werden gestuurd, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p 20).

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u in Afghanistan gevaar loopt ten gevolge van de recente ontwikkelingen in een vijftien jaar oud grondconflict tussen uw familie en uw paternale ooms.

U brengt doorheen uw verklaringen echter ook een tweede element aan: omdat uw vader en uw maternale ooms functies uitoefenden voor de overheid en uw paternale ooms waren aangesloten bij de talibanbeweging, zou het conflict ook een politiek-ideologische dimensie gekend hebben. U heeft echter geenszins aannemelijk weten te maken dat de professionele profielen van uw vader en ooms voor u een risico inhouden.

Ten eerste valt op dat u keer op keer benadrukt dat uw paternale ooms de jobs van uw maternale ooms als voorwendsel gebruikten in het grondconflict dat zij hadden met uw gezin. Reeds in uw vluchtrelaas stelt u dat uw paternale ooms u niet bij uw maternale ooms wilden laten wonen omwille van diens jobs, maar dat dit slechts een voorwendsel was en dat uw paternale ooms nog steeds achter u aan zouden

komen omwille van de grond indien u niet bij uw maternale ooms zou wonen (CGVS p 15). Gevraagd of het grondconflict daadwerkelijk de kern van uw problemen vormde en het profiel van uw ooms slechts een voorwendsel, bevestigt u dit: de kwestie van de eigendom was het belangrijkste, en uw paternale ooms gebruikten het werk van uw maternale ooms slechts als een excuus om andere taliban voor hun kar te spannen (CGVS p 16). Ook elders in het interview stelt u dat het grondconflict de belangrijkste reden vormde waarom uw paternale ooms u in het vizier namen en dat zij u wilden doden om zich legaal die grond te kunnen toe-eigenen (CGVS p 20).

Ook wat betreft uw vader haalt u diens tewerkstelling bij de overheid aan als een bron van problemen (CGVS p 17). Echter, van zodra u gevraagd wordt hierop in te gaan, hanteert u een gelijkaardige redenering als in het geval van uw maternale ooms: u stelt dat het hoofdprobleem de grondkwestie was, maar dat uw paternale ooms een andere reden nodig hadden om de taliban aan hun kant te krijgen in het dispuut (CGVS p 19).

De weinige keren dat u zelf dan toch het professionele profiel van uw familie expliciet aanhaalde als grondslag voor de problemen die u kende in Afghanistan, kunnen evenmin overtuigen. U vertelt op een bepaald punt weliswaar dat uw paternale ooms van u eisten dat u niet meer bij uw maternale ooms zou wonen omdat zij voor de overheid werkten (CGVS p 19). Er dient echter te worden opgemerkt dat u niet meer in conflict kan komen met uw paternale ooms over hun eis dat u niet meer bij uw maternale ooms zou wonen, aangezien die laatsten intussen Afghanistan hebben verlaten (CGVS p 12).

U stelt dat uw paternale ooms ook wilden verhinderen dat u door bij uw maternale ooms te wonen, uiteindelijk in hun voetsporen zou treden en zelf bij de republikeinse overheid in dienst zou treden (CGVS p 20). Het betreft hier een louter toekomstig en dus hypothetisch uitgangspunt, dat bovendien niet meer van toepassing is sinds de val van de Islamitische Republiek in augustus 2021.

Uw advocaat stelt, in een meer algemene opvatting dan die dewelke u zelf voorlegt, dat het loutere overheidsgezinde profiel van uw familie wijst op een nood aan bescherming in uw hoofde (CGVS p 22). Hier dient echter te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt kunnen maken dat de tewerkstelling van uw vader of uw maternale ooms wijst op een nood aan bescherming in uw hoofde.

Over het professionele profiel van uw vader legt u namelijk bijzonder vage en sterk tegenstrijdige verklaringen af. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij daadwerkelijk opleiding gaf aan politieagenten in de Zahedacademie, zoals u beweert (CGVS p 11). Bij de DVZ verklaarde u nog dat uw vader als bakker in de politieacademie werkte (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat hij daar zelf opleiding gaf aan politieagenten (CGVS p 11). Dat u dermate incoherente verklaringen aflegt over welke functie uw vader bij de overheid uitoefende, doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn professionele profiel. Uw verklaringen over het werk van uw vader worden verder ook gekenmerkt door een erg vaag karakter. U benadrukt dat u niet veel weet over zijn job. U weet slechts te vertellen dat uw vader opleidingen gaf over wapengebruik en sport. Gevraagd of u nog iets meer kan vertellen over zijn werk, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p 11).

Wat betreft uw ooms, valt hoofdzakelijk op dat uw oom A. (...) Afghanistan pas verliet na de machtsovername door de taliban, ongeveer anderhalf jaar na uw eigen vertrek (CGVS p 3, p 21). Dat uw oom nog zo lang in Afghanistan kon blijven na uw eigen vertrek, wijst erop dat zijn beroepsactiviteiten bezwaarlijk zoveel negatieve aandacht trokken dat u als inwonend familielid een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, louter op grond van de tewerkstelling van uw ooms.

U legde een opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud neer waarin u stelt dat u zelf Afghanistan verliet één jaar, niet anderhalf jaar, voor de val van de Islamitische Republiek (CGVS met opmerkingen verzoeker p 21). Dit wijzigt echter niets aan de vaststelling dat uw oom nog ruime tijd na uw eigen vertrek in Afghanistan kon blijven.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de hierboven gemaakte analyse betreffende uw eigen problemen met de taliban overeind blijft, zelfs indien die problemen werkelijk waren ingegeven door hun vijandigheid tegenover de republikeinse overheid. Het blijft weinig aannemelijk dat zowel u als uw ooms de dreigbrieven van de taliban negeerden (CGVS p 20-21). Nog steeds geldt dat uw paternale ooms u en uw maternale ooms wellicht hadden kunnen uitschakelen indien zij het werkelijk op jullie gemunt hadden, aangezien zij wel dreigbrieven aan jullie adres konden afleveren, hun zonen op u af konden sturen en uiteindelijk zelf naar uw huis konden komen (CGVS p 15).

U legt diverse documenten voor met betrekking tot het werk van uw ooms. Deze kunnen echter bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

Het gaat om de legerbadges van uw ooms, de bankkaart van uw oom R. (...) en een document van diens werk, een document van de training van uw oom, een certificaat en twee appreciatiebrieven van A. (...) werk, twee brieven betreffende het werk van uw maternale ooms, een loonfiche en brief over hun opleiding en een bankkaart van uw oom A. (...). De bewijskracht van deze stukken wordt sterk beperkt door verschillende factoren. Het gaat om fotokopieën, die met enig knip- en plakwerk eenvoudig te vervalsen zijn. Bovendien kan u geen foto's van uzelf met uw maternale ooms voorleggen (CGVS p 14). U kan dus niet aantonen dat u verwant bent aan of een persoonlijke band hebt met de personen die

afgebeeld staan op de documenten, hetgeen ook geldt voor de identiteitsdocumenten van uw ooms die u voorlegt. Tot slot staat geen van deze documenten uw bewering dat u omwille van het profiel van uw ooms zelf problemen had met de taliban.

Naast het grondconflict tussen uw familie en de halfbroers van uw vader en uw vrees op grond van het prorepublikeinse profiel van uw familie, noemt u nog een derde reden waarom u vreest terug te keren naar Afghanistan:

U stelt dat het voor u moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan het leven in Afghanistan aangezien u gewoon bent aan het leven hier. U vermeldt dat u naar school gaat en dat u deelneemt aan de culturele activiteiten van Globe Aroma, zoals film, muziek en dans (CGVS p 23). U laat echter na concreet uit te leggen waarom dergelijke activiteiten uw risico op vervolging in Afghanistan zouden verhogen of waarom uw verblijf in België het voor u onmogelijk zou maken opnieuw te integreren in de Afghaanse samenleving. Het loutere gegeven dat u onderwijs volgde en deelnam aan enkele culturele activiteiten wijst er echter geenszins op dat u bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen conformeren aan de normen aldaar. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

U legt een document voor betreffende de Nederlandse taallessen die u in België gevolgd hebt. Het CGVS betwist echter niet dat u in België onderwijs volgt, wel dat daaruit een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan voortvloeit.

Tot slot dient, wat betreft de ernst van uw vrees, nog te worden opgemerkt dat uit een opzoeking in de Eurodacvingerafdrukkendatabase blijkt dat u op 15 januari 2022 internationale bescherming aanvraag in Oostenrijk. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u amper een viertal dagen in Oostenrijk bleef (p 12). Ook reisde u voor uw aankomst in België eerst door verschillende veilige Europese landen zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, in het bijzonder Zwitserland en Frankrijk (DVZ p 12). Dat u in verscheidene Europese landen een asielaanvraag indiende zonder zelfs maar het resultaat van de procedure af te wachten, en in andere landen geen bescherming zocht, plaatst ernstige vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Indien u daadwerkelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan, kan op zijn minst verwacht worden dat u in het eerste veilige land in Europa dat u bereikt een verzoek om internationale bescherming indient en daar ook daadwerkelijk de beslissing afwacht.

Samenvattend dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch op grond van het grondconflict, noch op grond van het pro-republikeinse profiel van uw familie, noch op grond van uw integratie in België.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. De relevantie van de documenten die u voorlegt ter staving van het werk van uw ooms, werden hierboven reeds besproken. U legt verder ook verschillende identiteitsdocumenten van uzelf en uw familieleden voor. Het betreft uw eigen taskara, de taskara's van uw beide ouders en van uw maternale ooms (drie exemplaren), uw eigen paspoort, het paspoort van uw moeder en het paspoort van uw maternale oom A. (...).

Uw eigen identiteitsdocumenten kunnen hoogstens uw identiteit staven. Zoals eerder vermeld, bevestigen zij de resultaten van uw medische leeftijdtest, die erop wijzen dat u geboren bent in 2003. Verder wordt in deze beslissing niet betwist wie u bent of waar u vandaan komt. De taskara's van uw ouders en maternale ooms en de paspoorten van uw moeder en oom A. (...) kunnen elk hoogstens de identiteit aantonen van de personen waarop zij betrekking hebben. De identiteit van uw individuele familieleden staat in deze beslissing echter niet ter discussie. De documenten tonen echter niet aan dat u aan deze personen verwant bent, noch staven zij de problemen die u zou hebben meegemaakt in Afghanistan.

U legt ook opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud neer. Geen daarvan heeft echter een wezenlijke impact op de inhoud van deze beslissing. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u in de maand Assad van het jaar 1383 (augustus-september 2004) van de Afghaanse kalender geboren werd (CGVS met opmerkingen p 7).

U merkt op dat dit eigenlijk de maand Sunbula of Assad van het jaar 1382 (juli-september 2003) moet zijn. Dit heeft geen wezenlijke impact op deze beslissing, waarin niet wordt betwist dat u in 2003 geboren bent. U merkt op dat uw moeder B. (...) heet, en niet N. (...) (CGVS met opmerkingen p 11). Dit betreft louter de naam van uw moeder en heeft geen enkele impact op de inhoud van deze beslissing. U merkt ook op dat u had willen toevoegen dat u zal vermoord worden bij terugkeer naar Afghanistan. U stelt dat u niet meer in Afghanistan zou kunnen wonen en dat u daarom het land verliet (CGVS met opmerkingen p 22). U drukte deze vrees reeds eerder tijdens het persoonlijk onderhoud uit (CGVS p 22) en de door u aangehaalde vrees werd dan ook behandeld in deze beslissing. U merkt ten slotte op dat u drie jaar geleden uit Afghanistan vertrok, niet vier jaar (CGVS met opmerkingen p 23). In deze beslissing wordt niet betwist dat u uit Afghanistan vertrok ongeveer drie jaar voor uw persoonlijk onderhoud eind mei 2023,

hetgeen ongeveer overeenkomt met medio 2020, zoals blijkt uit uw overige verklaringen (CGVS met opmerkingen p 21 , DVZ p 12).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak

benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report

Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022), beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (DVZ p 12), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan school te hebben gelopen (CGVS p 10), dat u nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee u regelmatig contact hebt (CGVS p 11-15) en dat u nog steeds praktiserend moslim bent (CGVS p 9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van het

Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. In navolging van de commissaris-generaal, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds ernstig ondergraven wordt door het gegeven dat zij bij haar aankomst in België de asielinstanties heeft trachten te misleiden omtrent haar leeftijd en zich onterecht voordeed als minderjarige. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers op goede

gronden het volgende gemotiveerd: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, geboren op 31 december 2005 (zie bijlage 26). Omdat er twijfel werd geuit over uw leeftijd, werd er een leeftijdstest bij u uitgevoerd in België. Die leeftijdstest wees uit dat u op 21 februari 2022 de leeftijd van 20,8 jaar had met een standaarddeviatie van 1,7 jaar (beslissing Dienst Voogdij p 2). Uw officiële geboortedatum werd vastgelegd op 1 januari 2003 (zie bijlage 26). U legt een kopie van uw paspoort voor. Daaruit blijkt eveneens dat u geboren werd in 2003. Volgens uw taskara was u 13 in 1395 (20 maart 2016-19 maart 2017), hetgeen ook overeenkomt met een geboortedatum in 2003. Dat u bereid bent om valse verklaringen af te leggen over een essentieel aspect van uw identiteit zoals uw leeftijd, waarbij u uw eigen identiteitsdocumenten tegensprekt en bovendien minderjarigheid veinst, tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.”*

Het argument van verzoekende partij dat zij zich omwille van de crisis van het opvangnetwerk voordeed als minderjarige zodat zij opvang zou krijgen, volstaat niet om hierop een ander licht te werpen. De Raad onderstreept dat elke kandidaat-vluchteling gehouden is zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die zijn verzoek om internationale bescherming behandelt, hetgeen onder meer inhoudt dat hij alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek, de waarheid dient te vertellen en geen valse verklaringen mag afleggen (RvS 18 maart 2004, nr. 129.344). De Raad wijst verzoekende partij erop dat haar leeftijd een essentieel aspect van haar identiteit betreft, waarvan dan ook eens te meer verwacht mag worden dat zij hierover waarheidsgetrouwe verklaringen zou afleggen. De vaststelling dat zij hierover evenwel valse verklaringen aflegt, waarbij zij haar eigen identiteitsdocumenten tegensprekt en bovendien minderjarigheid veinst, ondermijnt dan ook wel degelijk haar algemene geloofwaardigheid.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij aldus reeds ten tijde van haar aankomst in België meerderjarig was, hetgeen zij ook in haar verzoekschrift uitdrukkelijk toegeeft, kan verzoekende partij niet dienstig de schending aanhalen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet en is de verwijzing desbetreffend naar het rapport van de UNHCR aangaande de belangen van het kind in de asielprocedure, aangehaald in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, evenmin dienstig.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat er tijdens haar persoonlijk onderhoud communicatieproblemen waren tussen haar, de tolk en de *protection officer*, zo blijkt volgens haar uit het feit dat vaak om herhaling werd gevraagd, meent de Raad evenwel dat uit het loutere feit dat gevraagd werd om bepaalde zaken te herhalen niet afgeleid kan worden dat er tijdens haar persoonlijk onderhoud sprake was van ernstige communicatieproblemen tussen haar, de tolk en/of de *protection officer*. De vraag van de tolk dan wel de *protection officer* om bepaalde zaken te herhalen strekt er immers net toe om zich ervan te verzekeren dat de verklaringen van verzoekende partij correct worden genoteerd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts een normaal verloop van het persoonlijk onderhoud, zonder ernstige problemen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud formuleerde noch verzoekende partij, noch haar raadsman opmerkingen bij het verloop van het persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij gaf aan de tolk goed te hebben begrepen (notities CGVS, p. 22). Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij, al dan niet ten gevolge van communicatieproblemen tussen haar, de tolk en de *protection officer*, tijdens haar persoonlijk onderhoud haar asielmotieven niet op een gedegen wijze kon uiteenzetten en/of dat haar verklaringen er verkeerd werden vertaald en/of genoteerd.

2.2.7. Bij terugkeer naar Afghanistan voert verzoekende partij vooreerst een vrees aan omwille van een vijftien jaar oud grondconflict tussen haar vader en haar paternale ooms die deel uitmaken van de taliban. Tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf zij aan dat haar vader in het kader hiervan ongeveer tien jaar geleden werd vermoord door zijn halfbroers. Na de dood van haar vader werd verzoekende partij bedreigd door haar paternale ooms die nog steeds de grond wilden bemachtigen die zij had geërfd. Omwille van deze problemen verliet verzoekende partij Afghanistan ongeveer anderhalf jaar voor de machtsovername door de taliban (zie notities CGVS, p. 15 e.v.).

De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent dit grondconflict en in het bijzonder de recente ontwikkelingen waarbij zij zelf betrokken geraakte, nu zij hieromtrent onlogische, onaannemelijke en weinig doorleefde verklaringen aflegt. Meer bepaald wordt er door verwerende partij op gewezen dat:

- (i) de informatie die verzoekende partij over de eigenlijke moord kan verschaffen eerder beperkt is en zij nauwelijks iets kan vertellen over hoe haar familie reageerde op de moord;
- (ii) het moeilijk te rijmen valt met de Pashtounse cultuur, die gekenmerkt wordt door overleg- en bemiddelingsmechanismen voor conflictoplossing, dat uit haar verklaringen geen (poging tot) bemiddeling

of conflictoplossing blijkt, temeer nu het inmiddels dodelijke conflict zich binnen één en dezelfde familie afspeelde;

(iii) het onlogisch is dat haar paternale ooms, die erop uit waren haar vaders grond in te palmen en hem doodden in dat conflict, na de moord op haar vader geen enkele concrete poging ondernamen om de betwiste grond over te nemen en ook de daaropvolgende jaren, tot ongeveer een maand voor het vertrek van verzoekende partij, geen verdere stappen ondernamen om de gronden te bemachtigen behalve dat zij verzoekende partij enkele waarschuwingen stuurden onder de vorm van dreigbrieven;

(iv) waar verzoekende partij aangeeft dat haar paternale ooms niet in staat waren om de gronden over te nemen omdat zij dat als taliban niet konden doen in een regio waar de overheid de controle had, moeilijk te begrijpen valt, indien zulks daadwerkelijk het geval was, waarom haar ooms überhaupt dreigbrieven naar haar stuurden en een poging ondernamen haar te ontvoeren alsook voordien de drastische stap namen om haar vader te vermoorden als zij wisten dat dit hen niet dichter zou brengen bij het verwerven van de grond;

(v) het omgekeerd ook moeilijk te begrijpen valt dat haar paternale ooms haar jarenlang spaarden indien zij er daadwerkelijk niet voor terugdeinsden hun eigen familieleden te vermoorden zonder onmiddellijk de beoogde gronden te kunnen inpalmen, nu zij immers wel in staat waren haar te bereiken, zo blijkt uit hun ontvoeringspoging en hun bezoek bij haar thuis;

(vi) de bijzonder apathische houding van verzoekende partij en die van haar oom tegenover de dreigbrieven eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas; en,

(vii) zij ten slotte geen verklaring kan bieden voor het feit dat het conflict aanvankelijk jarenlang beperkt bleef tot een viertal dreigbrieven maar vervolgens plots escaleerde tot het punt waarop haar neven haar probeerden te ontvoeren en zij zich plots genoodzaakt zag Afghanistan te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, weerleggen of ontkrachten.

Vooreerst kan verzoekende partij niet volstaan met een verwijzing naar haar jeugdige leeftijd ten tijde van de moord op haar vader om haar weinig doorleefde verklaringen over de reactie van haar familie op deze moord te verklaren. De Raad wijst erop dat verzoekende partij volgens haar verklaringen ongeveer tien jaar was toen haar vader vermoord werd, waardoor verwacht mag worden dat zij in staat zou zijn doorleefde verklaringen af te leggen over hoe haar familie reageerde op de moord op haar vader. Dat zij gevraagd naar de reactie van haar familie op deze ingrijpende gebeurtenis niet verder komt dan te stellen dat er niemand was die enige reactie kon tonen of iets kon doen, dat zij toen bij haar maternale ooms introk en dat ze een som geld van het werk van haar vader ontvingen, komt allerminst doorleefd over. Van gebeurtenissen die een dermate ingrijpende impact hebben gehad op haar leven dat zij de oorzaak waren voor, of mee bijgedragen hebben tot haar vertrek uit haar land van herkomst, mag worden verwacht dat zij in haar geheugen gegrift staan, zodat verzoekende partij daarover in een later stadium doorleefde verklaringen kan afleggen.

In zoverre verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing onterecht gesteld wordt dat er geen sprake was van (een poging tot) bemiddeling of conflictoplossing nu zij immers verklaarde dat haar vader twee keer een jirga trachtte te organiseren, duidt de Raad er evenwel op dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat deze bemerking van verwerende partij gedaan wordt in het kader van de eigen problemen van verzoekende partij. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat naar aanleiding van de eigen problemen van verzoekende partij na de moord op haar vader ooit enige (poging tot) bemiddeling of conflictoplossing werd ondernomen, hetgeen uiterst bevreemdend overkomt gezien de Pashtounse context, die gekenmerkt wordt door overleg- en bemiddelingsmechanismen.

Verder wijst verzoekende partij erop dat haar paternale ooms als taliban zich onmogelijk permanent in de regio konden vestigen aangezien de overheid er de controle had en aldus niet in staat waren om de gronden over te nemen, doch wel de regio konden binnenkomen om er misdaden te plegen. Gelet op het economisch belang van de gronden is het volgens haar evenmin onlogisch dat door haar paternale ooms druk werd uitgeoefend zelfs indien zij niet onmiddellijk over de gronden konden beschikken. In navolging van de commissaris-generaal, ziet de Raad evenwel niet in wat haar ooms trachtten te bereiken door eerst haar vader te vermoorden en nadien verzoekende partij te bedreigen indien haar paternale ooms gezien de aanwezigheid van de overheid in de regio niet in staat waren om de gronden over te nemen. Wanneer de redenering van verzoekende partij wordt gevolgd kan bovendien evenmin begrepen worden waarom haar paternale ooms haar dan jarenlang spaarden indien zij er daadwerkelijk niet voor terugdeinsden hun eigen familieleden te vermoorden zonder onmiddellijk de beoogde gronden te kunnen inpalmen. Verzoekende partij biedt hiervoor niet de minste verklaring.

Door zich in haar verzoekschrift voorts louter te beperken tot het volharden in haar verklaringen over haar relaas en vrees, weerlegt of ontkracht verzoekende partij evenmin bovenvermelde pertinente vaststellingen waaruit het ongeloofwaardige karakter van haar beweerde problemen omwille van een grondconflict tussen haar vader en haar paternale ooms blijkt.

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt in Afghanistan persoonlijk gevaar te lopen omwille van een grondconflict tussen haar familie en haar paternale ooms.

2.2.8. Daarnaast haalt verzoekende partij aan haar paternale ooms tevens te vrezen omdat haar vader en haar maternale ooms functies uitoefenden voor de overheid (notities CGVS, p. 10 en 15).

De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet overtuigt waar deze beweert dat ook het professionele profiel van haar familie aan de grondslag lag van de problemen die zij en haar familie in Afghanistan kenden. Meer bepaald worden desbetreffend immers volgende pertinente vaststellingen gedaan door verwerende partij: *“Ten eerste valt op dat u keer op keer benadrukt dat uw paternale ooms de jobs van uw maternale ooms als voorwendsel gebruikten in het grondconflict dat zij hadden met uw gezin. Reeds in uw vluchtrelaas stelt u dat uw paternale ooms u niet bij uw maternale ooms wilden laten wonen omwille van diens jobs, maar dat dit slechts een voorwendsel was en dat uw paternale ooms nog steeds achter u aan zouden komen omwille van de grond indien u niet bij uw maternale ooms zou wonen (CGVS p 15). Gevraagd of het grondconflict daadwerkelijk de kern van uw problemen vormde en het profiel van uw ooms slechts een voorwendsel, bevestigt u dit: de kwestie van de eigendom was het belangrijkste, en uw paternale ooms gebruikten het werk van uw maternale ooms slechts als een excuus om andere taliban voor hun kar te spannen (CGVS p 16). Ook elders in het interview stelt u dat het grondconflict de belangrijkste reden vormde waarom uw paternale ooms u in het vizier namen en dat zij u wilden doden om zich legaal die grond te kunnen toe-eigenen (CGVS p 20).*

Ook wat betreft uw vader haalt u diens tewerkstelling bij de overheid aan als een bron van problemen (CGVS p 17). Echter, van zodra u gevraagd wordt hierop in te gaan, hanteert u een gelijkaardige redenering als in het geval van uw maternale ooms: u stelt dat het hoofdprobleem de grondkwestie was, maar dat uw paternale ooms een andere reden nodig hadden om de taliban aan hun kant te krijgen in het dispuut (CGVS p 19).

De weinige keren dat u zelf dan toch het professionele profiel van uw familie expliciet aanhaalde als grondslag voor de problemen die u kende in Afghanistan, kunnen evenmin overtuigen. U vertelt op een bepaald punt weliswaar dat uw paternale ooms van u eisten dat u niet meer bij uw maternale ooms zou wonen omdat zij voor de overheid werkten (CGVS p 19). Er dient echter te worden opgemerkt dat u niet meer in conflict kan komen met uw paternale ooms over hun eis dat u niet meer bij uw maternale ooms zou wonen, aangezien die laatsten intussen Afghanistan hebben verlaten (CGVS p 12).

U stelt dat uw paternale ooms ook wilden verhinderen dat u door bij uw maternale ooms te wonen, uiteindelijk in hun voetsporen zou treden en zelf bij de republikeinse overheid in dienst zou treden (CGVS p 20). Het betreft hier een louter toekomstig en dus hypothetisch uitgangspunt, dat bovendien niet meer van toepassing is sinds de val van de Islamitische Republiek in augustus 2021.”

Daar waar haar advocaat tijdens haar persoonlijk onderhoud nog op een meer algemene wijze een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij aanhaalt omwille van het overheidsprofiel van haar familie, wordt voorts in de bestreden beslissing met recht gewezen op het volgende: *“Uw advocaat stelt, in een meer algemene opvatting dan die dewelke u zelf voorlegt, dat het loutere overheidsgezinde profiel van uw familie wijst op een nood aan bescherming in uw hoofde (CGVS p 22). Hier dient echter te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt kunnen maken dat de tewerkstelling van uw vader of uw maternale ooms wijst op een nood aan bescherming in uw hoofde.*

Over het professionele profiel van uw vader legt u namelijk bijzonder vage en sterk tegenstrijdige verklaringen af. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij daadwerkelijk opleiding gaf aan politieagenten in de Zahedacademie, zoals u beweert (CGVS p 11). Bij de DVZ verklaarde u nog dat uw vader als bakker in de politieacademie werkte (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat hij daar zelf opleiding gaf aan politieagenten (CGVS p 11). Dat u dermate incoherente verklaringen aflegt over welke functie uw vader bij de overheid uitoefende, doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn professionele profiel. Uw verklaringen over het werk van uw vader worden verder ook gekenmerkt door een erg vaag karakter. U benadrukt dat u niet veel weet over zijn job. U weet slechts te vertellen dat uw vader opleidingen gaf over wapengebruik en sport. Gevraagd of u nog iets meer kan vertellen over zijn werk, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p 11).

Wat betreft uw ooms, valt hoofdzakelijk op dat uw oom A. (...) Afghanistan pas verliet na de machtsovername door de taliban, ongeveer anderhalf jaar na uw eigen vertrek (CGVS p 3, p 21). Dat uw oom nog zo lang in Afghanistan kon blijven na uw eigen vertrek, wijst erop dat zijn beroepsactiviteiten bezwaarlijk zoveel negatieve aandacht trokken dat u als inwonend familielid een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, louter op grond van de tewerkstelling van uw ooms.

U legde een opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud neer waarin u stelt dat u zelf Afghanistan verliet één jaar, niet anderhalf jaar, voor de val van de Islamitische Republiek (CGVS met opmerkingen verzoeker p 21). Dit wijzigt echter niets aan de vaststelling dat uw oom nog ruime tijd na uw eigen vertrek in Afghanistan kon blijven.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de hierboven gemaakte analyse betreffende uw eigen problemen met de taliban overeind blijft, zelfs indien die problemen werkelijk waren ingegeven door hun vijandigheid tegenover de republikeinse overheid. Het blijft weinig aannemelijk dat zowel u als uw ooms de dreigbrieven van de taliban negeerden (CGVS p 20-21). Nog steeds geldt dat uw paternale ooms u en uw maternale ooms wellicht hadden kunnen uitschakelen indien zij het werkelijk op jullie gemunt hadden, aangezien zij wel dreigbrieven aan jullie adres konden afleveren, hun zonen op u af konden sturen en uiteindelijk zelf naar uw huis konden komen (CGVS p 15).

U legt diverse documenten voor met betrekking tot het werk van uw ooms. Deze kunnen echter bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

Het gaat om de legerbadges van uw ooms, de bankkaart van uw oom Ra. (...) en een document van diens werk, een document van de training van uw oom, een certificaat en twee appreciatiebrieven van A. (...) werk, twee brieven betreffende het werk van uw maternale ooms, een loonfiche en brief over hun opleiding en een bankkaart van uw oom A. (...). De bewijskracht van deze stukken wordt sterk beperkt door verschillende factoren. Het gaat om fotokopieën, die met enig knip- en plakwerk eenvoudig te vervalsen zijn. Bovendien kan u geen foto's van uzelf met uw maternale ooms voorleggen (CGVS p 14). U kan dus niet aantonen dat u verwant bent aan of een persoonlijke band hebt met de personen die afgebeeld staan op de documenten, hetgeen ook geldt voor de identiteitsdocumenten van uw ooms die u voorlegt. Tot slot staat geen van deze documenten uw bewering dat u omwille van het profiel van uw ooms zelf problemen had met de taliban."

Daar waar verzoekende partij betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de veranderde situatie wegens de machtsovername door de taliban en een vrees aanvoert om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban beschouwd te zullen worden als afkomstig uit een familie die het voormalig regime steunde, dient dan ook door de Raad te worden onderstreept dat verzoekende partij het door haar voorgehouden profiel als familielid van een persoon/personen die voor de Afghaanse overheid heeft/hebben gewerkt onvoldoende aantoonde en daarenboven geenszins *in concreto* aannemelijk maakt persoonlijk te zullen worden geïdентificeerd door de taliban omwille van dit beweerd profiel van haar vader en/of maternale ooms. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bijbrengt waaruit blijkt dat haar maternale ooms A. en R. daadwerkelijk Afghanistan hebben verlaten en zich respectievelijk in Turkije en Iran bevinden, terwijl zij nochtans met beiden in contact staat (notities CGVS, p. 15), benadrukt de Raad dat verzoekende partij, die beweert dat haar ooms het land dienden te verlaten omwille van hun werk, hoe dan ook geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat haar maternale ooms persoonlijke problemen kenden met de taliban, waardoor er evenmin concrete indicaties voorliggen dat verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban geïdентificeerd dreigt te worden louter omwille van het (beweerde) profiel van haar maternale ooms. Hierbij dient er bovendien op te worden gewezen dat de moeder van verzoekende partij en haar huidige echtgenoot nog steeds verblijven in hetzelfde dorp als waar ook de maternale oom van verzoekende partij woonde (notities CGVS, p. 11) en nergens uit blijkt dat zij sinds de machtsovername door de taliban benaderd en/of bedreigd werden door de taliban. Integendeel, de echtgenoot van haar moeder, overigens tevens een neef van haar moeder en eveneens verwant aan de maternale oom van verzoekende partij (notities CGVS, p. 11), blijkt er zonder problemen een kruidenierswinkel te kunnen uitbaten (notities CGVS, p. 12).

2.2.9. Verzoekende partij stelt nog dat de commissaris-generaal evenmin voldoende rekening gehouden heeft met "de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit" waarbinnen haar leven zich in Afghanistan afspeelde, "met andere standaarden, verwachtingspatronen en naar Westerse normen meer onverwachte en onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen, die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken verklaard of begrepen kunnen worden". De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partij geheel nalaat enige concrete toelichting aan te reiken over dergelijke andere "standaarden" en "verwachtingspatronen" en de "naar Westerse normen meer onverwachte en onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen, die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken verklaard of begrepen kunnen worden". Evenmin

concretiseert zij op enerlei wijze waar en/of op welke wijze geen of onvoldoende met deze “*cultureel sterk verschillende achtergrond*” en “*rurale realiteit*” waarbinnen haar leven zich in Afghanistan afspeelde rekening zou zijn gehouden en hoe dit op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen.

2.2.10. In haar verzoekschrift gaat verzoekende partij tevens uitgebreid in op haar vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Daar waar verzoekende partij lijkt te menen dat de *protection officer* tijdens haar persoonlijk onderhoud bijkomende vragen diende te stellen over haar integratie in België, de manier waarop zij doorheen de jaren buiten Afghanistan veranderd is en waarop zij van mening is dat zij zich onmogelijk zal kunnen aanpassen bij terugkeer, wijst de Raad er evenwel vooreerst op dat verzoekende partij pas zeer laat tijdens haar persoonlijk onderhoud gewag maakte van het feit dat het voor haar bij terugkeer naar Afghanistan erg moeilijk zal zijn om zich aan te passen en dit nadat zij kort voordien nog had verklaard alles te hebben verteld waarom zij van mening is niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan (notities CGVS, p. 22). Bovendien kreeg verzoekende partij wel degelijk nog de kans om te vertellen over haar leven in België en op welke wijze dit een terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan (notities CGVS, p. 22). De Raad benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk blijft voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het gehoor te sturen. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid had om aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken inzake haar vrees om bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd beschouwd te worden over te maken aan het CGVS. Bovendien heeft verzoekende partij in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in haar verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees, een mogelijkheid waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt. Zo gaat zij in haar verzoekschrift uitgebreid in op haar vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering en heeft zij ook per aanvullende nota nieuwe elementen, waaronder getuigenissen van haar integratie, bewijzen van tewerkstelling en bewijzen van participatie in een artistieke werk- en ontmoetingsplaats in Brussel, voorgelegd.

Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat door verzoekende partij niet de minste concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘een ongelovige’ en/of ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Een loutere verwijzing naar haar verblijf in België volstaat geenszins om zulks aan te tonen. De Raad duidt erop dat verzoekende partij zeventien jaar oud was toen zij medio 2020 Afghanistan verliet, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij tot aan haar vertrek school liep alsook in een kleermakerij werkte (notities CGVS, p. 9-10). Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van

ongeveer drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Zij het hierbij benadrukt dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, tevens nog regelmatig contact heeft met haar Afghaanse familie (notities CGVS, p. 14) alsook aanduidt soennitisch moslim te zijn (notities CGVS, p. 9). Verzoekende partij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Dat zij in België naar school gaat, werkt, alsook deelneemt aan culturele activiteiten en geïntegreerd is, toont aan dat zij zich aanpast aan de omstandigheden van haar verblijf alhier, maar volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verder bemerkt verzoekende partij in haar verzoekschrift zeer gehecht te zijn aan de vrijheid die zij geniet in België en waarmee zij de laatste jaren opgegroeid is, waardoor een terugkeer naar het *“extreem restrictieve beleid”* van de taliban ondenkbaar zou zijn voor haar. Zij bemerkt dat zij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien zij de drie laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend. Verzoekende partij geeft aan dat zij van anderen verwacht dat zij haar vrijheid zouden respecteren en dat zij zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, *“waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij nalaat dit betoog *in concreto* uit te werken of hiervan enige stavingsstukken bij te brengen.

De Raad duidt erop dat verzoekende partij in gebreke blijft *in concreto* aan te tonen dat zij sinds haar vertrek uit Afghanistan een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van haar identiteit of morele integriteit dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Evenmin haalt zij elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in haar hoofde die haar zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Met haar loutere verwijzing naar haar afkomst uit een ruraal gebied doet verzoekende partij verder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loop om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient herhaald te worden dat verzoekende partij nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft waarmee zij nog steeds contact heeft (notities CGVS, p. 14). Derhalve blijkt uit niets dat het voor verzoekende partij onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.11. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk, waarbij de nood aan internationale bescherming *in concreto* dient te worden aangetoond. Door in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.2.12. Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire sociaal-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire sociaal-economische en humanitaire situatie

overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Het betoog in het verzoekschrift dat het arrest “*M'bodj*” over een fundamenteel verschillende situatie handelt dan de huidige situatie in Afghanistan, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de sociaal-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M'bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire sociaal-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 111).

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en sociaal-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.13. Wat betreft nog het door verzoekende partij vermeende gebrek aan actuele en objectieve informatie, wijst de Raad er evenwel op dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat ook

verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Het volstaat niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.2.15. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.16. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Waar verzoekende partij ook hier kritiek uit op de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie, herhaalt de Raad evenwel dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan rekening heeft gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Verzoekende partij komt wederom niet verder dan het louter opnieuw benadrukken van deze pijnpunten, zonder echter *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. De Raad benadrukt ook hier dat er actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per

aanvullende nota bijbrengt en die deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT